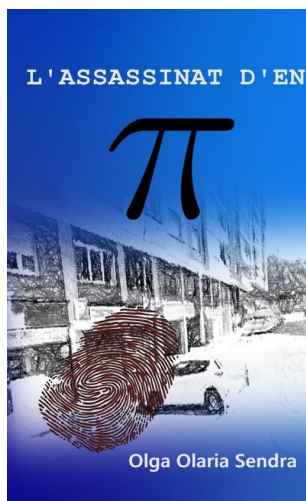
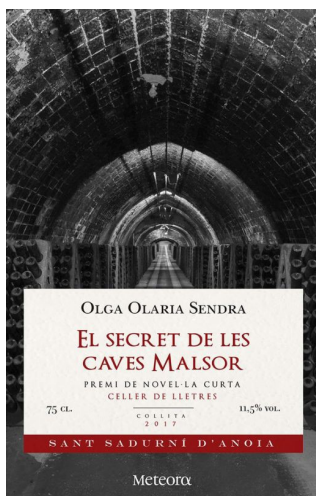

OLGA OLARIA

ELS *CRIMS*
DE LA VÍDUA
BORDA

NOVEL·LES D'OLGA OLARIA SENDRA

MÉS CONTINGUT A:

[WWW.LECTURAENCATALA.CAT](http://www.lecturaencatala.cat)

<http://www.lecturaencatala.cat/RELATS-CURTS/>

**El vano
Tatuatges letals
De cua d'ull**

...

ELS CRIMS DE LA VÍDUA BORDA

Per l'Oriol i en Nando, perquè sempre hi sou...

Copyright © 2024 Olga Olaria Sendra

Tots els drets reservats

1

Matinada del 13 d'agost de l'any 2010, Sant Boi de Lluçanès

Aprofitant la foscor de la nit va mantenir-se ocult darrere l'esbarzer de davant de casa l'Eulàlia. Estava nerviós. El discret murmuri que havia començat minuts abans era ara un fort xivarri que inundava els carrers del poble. Es va maleir. N'estava segur que la notícia de la seva fugida s'havia escampat com la pesta i que els tafaners de torn havien trotat fins a la plaça Nova per a trobar-se amb els qui allí jugaven un Bingo. Necessitat patològica tenien alguns de comentar la jugada; perquè vatua l'olla que a alguna gentussa d'aquell poble els agradava això de sortir a la fresca per a fer córrer la llengua, massa i tot els agradava. Coi de xafarders. Amb cura va donar una ullada. Suava. Tot s'havia descontrolat, tan fàcil que ho tenia i ara tot s'havia descontrolat. Va parar orella. Les sirenes de la policia s'apropaven. Si l'atrapaven, no podria acabar la feina i ho havia de fer, necessitava fer-ho perquè no tindria cap altra oportunitat, ja que tan bon punt l'enxampessin el tancarien, i aquest cop per sempre. No, era impensable de ser caçat abans de poder culminar la seva venjança. Escopint odi contemplà les llums apagades de casa l'Eulàlia. Aquella mala pècora havia viscut una vida que no es

mereixia i li havia arribat l'hora de passar comptes.

Sabia que hi eren a casa; les havia espiat a través de la finestra abans que apaguessin la llum. I gràcies a la xafogor nocturna, la qual obligava, qui no tenia aire condicionat, a tenir les finestres ben obertes, també sabia que havien discutit. L'Eulàlia prohibia l'Adriana que sortís: “ronda pel poble un perillós assassí”, li havia dit. Aquella hipòcrita...

De pressa va sortir de l'amagatall i va travessar el carrer. Va mirar a banda i banda. Seguia desert; avantatges de venjar-se durant la festa Major. De puntetes, va saltar la tanca de la casa per ràpidament dirigir-se a la paret est. S'ho jugava tot a l'esperança que l'Eulàlia, poc amant dels canvis, hagués mantingut la casa tal com ell la recordava... va donar una ullada, sí, semblava que tot continuava igual. Amb la rapidesa d'un expert i l'ajut d'unes petites tenalles, va aïllar la casa de qualsevol comunicació exterior per després posar en marxa l'inhibidor de freqüència que duia a la butxaca; ningú podia posar en avis l'Eulàlia ni l'Adriana i els anys li havien ensenyat que tota precaució era poca.

L'Adriana, la filla de l'Eulàlia... va alçar la mirada cap a la seva finestra. Acabava de fer quinze anys, l'edat perfecta. Va bufar. Amb els altres no hi tenia cap vincle, amb ella sí. No l'havia vist créixer, però sí hi era quan va néixer, ja que tan

bon punt l'Eulàlia va tornar de l'hospital, es va passejar per tot el poble per assegurar-se que ningú es quedava sense afalagar-li l'oïda; volia que tothom li digués que tenia una nena molt bonica. Per això li sabia greu matar-la, perquè aquest petit record era un lligam, fràgil, sí, però un lligam a la fi. Sí, sentia haver-ho de fer, perquè res de tot allò era culpa seva, però els altres havien pagat el seu deute i no podia fer excepcions.

Què li explicaria a l'Adriana?, fàcil, li diria que la seva mare ho va planejar tot, que intencionadament el va fer quedar com un dement i que, quan el poble li va girar l'esquena i el va perseguir a cop d'insults, va callar com una porca. I també li contaria que era ella, la gran Eulàlia, qui dirigia la bretolalla aquella nit i que va ser ella qui els embraví a cometre la traïció. Sí, li deixaria clar que va ser la seva mare qui va crear a la bèstia que ara tenia davant... O potser no li diria res tenint en compte que no el sentiria... no, no podia ser tan benèvol, fins i tot trobant-se inconscient havia de saber per què moria i que la culpa de tot la tenia la seva estimada mare... sí, ho havia de saber.

Intentant no fer soroll va empènyer la petita porta metàl·lica que donava accés al garatge. Des del seu amagatall l'havia vist entretancada. Aquesta Eulàlia... tan prudent i tan

irresponsable alhora. En circumstàncies normals hauria agafat la noia al carrer, li hauria cobert la boca amb un mocador impregnat amb cloroform, recepta casolana, i, carregant-se-la a l'esquena, l'hauria ficat al maleter del cotxe per endur-se-la a la seva estimada prada; si bé aquella nit les circumstàncies no eren normals, atès que el buscaven per a capturar-lo tal com se sol fer amb les rates.

Durant un segon, després que les frontisses de la porta grinyolessin amb fluïxesa, es va quedar aturat. No semblava que ningú hagués sentit res.

En el seu cap tenia el planell de la casa dibuixat. Al primer pis, a part de la cuina, les dues cambres de bany, el menjador i la sala, hi havia dos dormitoris, però cap d'ells estava ocupat. L'Eulàlia i l'Adriana dormien al pis de dalt, on, a una segona sala, se li sumava una tercera amb lavabo incorporat. Per sort no tenien mascotes. Les habitacions de mare i filla estaven separades, cadascuna en un extrem de la casa. Amb molta cura va pujar les escales; per a ser més silenciosos s'havia tret les sabates i caminava sols amb els mitjons. Va somriure en sentir la tranquil·la respiració d'aquella fastigosa. L'Eulàlia havia viscut sola des que el seu marit va fotre el camp deixant-la amb una mà al davant i una altra al darrere. Era una dona forta, però molt arrogant i això la feia ser

insuportable. Tothom qui se li apropava, acabava fugint.

Mentre contemplava l'Eulàlia, dormint plàcidament, pensava en com haurien estat les coses si aquella nit, a aquella mala pècora, la supèrbia i el pànic no l'hagueren fet embogir. Potser el dimoni que dormia dins d'ell no s'haguera despertat i, de retruc, les seves víctimes estarien vives... va fer una ganyota de menyspreu entretant se sulfurava. L'Eulàlia era la responsable de totes aquelles morts, és clar que sí; perquè si no hagués passat tot allò que va passar, encara viurien, perquè si ell no hagués tingut aquella primitiva necessitat de venjança, mai haguera experimentat la sensació que ara cobejava. Ella era la culpable i havia de pagar! I ho faria, i tant que sí! L'endemà, tan bon punt es llevés al matí i descobrís la seva estimada Adriana, morta. Va sospirar interiorment, sí, per fi havia arribat el torn d'aquella malparida. Al llarg de tots aquells anys, l'angoixa pel dubte de si algun dia podria castigar-la se li havia menjat la paciència, perquè, a pesar de tenir-ho tot molt ben planejat i d'haver tingut molt de temps per a repassar el pla en la seva ment centenars o milers de vegades, l'oportunitat se li resistia. Com va poder, va ensordir la petita rialla que li vingué amb aquell pensament ensems una gran excitació li recorria l'esquena: «Sí, potser el moment s'ha fet esperar, però pagarà la pena,

segur», va pensar assaborint els entranyables records que els seus altres crims li regalaren. Aquella satisfacció no tenia preu.

Va passar de llarg de l'habitació de l'Eulàlia per aturar-se davant la porta tancada de l'habitació de l'Adriana. Lentament, va posar la mà damunt la maneta i la va començar a baixar. Suava, excitat per aquell moment. Era feliç. I ho era, perquè en sentir l'adrenalina esclatant-li per les venes, va saber que l'havia encertat, que havia fet bé de no deixar-se endur pel desànim quan els canvis de darrera hora havien destarotat els seus plans. Sort de l'odi que se'l menjava per dins, ja que sense ell... No, no podia esperar més. Era qüestió de salut, ella o ell. En altres circumstàncies...

De la butxaca del pantaló va treure una bossa de plàstic i de dins d'aquesta el mocador que va posar damunt la cara de l'Adriana tapant-li boca i nas. Ella no s'hi va resistir, no va tenir temps. Els dos o tres segons que la noia va tenir els ulls oberts, tan sols li van servir per saber que anava a morir, o per a intuir-ho. I aquesta mirada de terror va despertar en ell un sentiment de poder indescriptible. Sí, saber-se l'amo del destí d'aquella malaurada jove el feia sentir poderós; aquesta era la sensació que anhelava i cercava. Uns fumen, d'altres beuen o es llencen per un pont... ell necessitava el vigor que aquell

poder li atorgava per a continuar endavant, ho havien d'entendre. Va acaronar els cabells de l'Adriana i es va apropar per a fer-li un petó al front. Va somriure tendrament. Ella no era una víctima, era una ofrena. Gràcies a ella, molts altres podrien sobreviure.

Es va agenollar al seu costat i, amb cura i a cau d'orella, li va donar les explicacions pertinents. Odiava haver-se vist obligat a fer-ho d'aquesta manera, ja que li semblava una gran falta de respecte envers l'Adriana, però no podia fer-hi res, la urgència del moment manava.

Amb tendresa li va retirar el rinxol que li queia pel front. I sospirà. Contemplar la serenor del rostre de la noia l'havia commogut i, durant un breu instant, dubtà... era tan jove... ella no s'ho mereixia... Llavors, imatges de com l'Eulàlia l'assenyalava amb menyspreu davant la gent del poble, i com se'n reia, i com es burlava, i com va gaudir batejant-lo com “*el boig del lluçanès*”, el van bombardejar fins al punt de fer-li bullir la sang... no, no, no podia deixar-se dur per uns sentiments als quals aquella burxeta no tenia dret, havia de patir tant com havia patit ell i prou! Amb ràbia va alçar la daga que duia al cinturó, l'havia comprada en un mercat medieval. El rètol que l'acompanyava resava: «l'arma de la covardia i la traïció». Era poètic. Un parell de gotes de suor

van lliscar del seu front fins a la barbeta i va empassar-se la saliva. Altre cop dubtava. Era tan fàcil com abaixar el braç, però, dubtava, per què? L'Adriana era una de les poques ofrenes que havia conegut, sí, així i tot, sabia que sense ella no podria assolir la pau que necessitava. Va sospirar profundament, va tancar els ulls i va carregar amb totes les seves forces...

Estimada Carla,

Perdona per haver-te matat. Som tan joves..., bé, jo soc jove, atès que tu ja no hi ets... et juro i prometo que al llarg d'aquest darrer any he lluitat amb totes les meves forces contra el desig de venjança, puix que no hem considero una persona rancorosa, però, guaita, tu, que la ràbia i la ira per tot el que vaig passar per culpa vostra, no les he pogut domar i a la fi, m'han acabat derrotant. Per això ets morta.

Per què?, per què vas ser tan cruel? M'agradaves... tots vosaltres m'agradàveu... creia que érem amics, i llavors...

Tu has estat la primera de moltes més morts que vindran. I potser et preguntaràs, i per què jo?, doncs, per dues senzilles raons: primera, perquè al costat de l'Eulàlia vas ser la instigadora d'aquella falsa acusació i, segona, perquè ara mateix ets l'única de la colla que té l'edat perfecta, la resta s'ha fet «gran». Els quinze havien de ser meravellosos, increïbles, el principi de moltes coses, ho recordes?, i vosaltres me'ls vau ennegrir. Pagareu tots, ho ben juro. Trobaré la manera d'arrabassar-vos la innocència que em

vau prendre, perquè arrel de tot allò, la meua vida es va convertir en un infern i ho sabíeu, i no us va importar.

Fa dies que et vigilo, que et segueixo... no sents les meves passes al teu darrere? Calla, escolta..., m'apropo... aquest xiuxiueig que sents quan de nit i sola tornes cap a casa, soc jo que m'amago entre els esbarzers, de debò no em veus?

Encara em fa gràcia el saltiró que vas donar quan et vaig tocar per darrere. I també la teua mirada de terror quan vas entendre qui era. Aquella nit no vas riure, mala pècora.

Reconec que em vaig recrear torturant-te, però és que t'ho mereixies. Cada tall, cada punxada van ser en record de totes les rialles i tots els dits assenyalant-me mentre mig nu i atordit corria pel poble per arribar a casa. Els teus gemecs eren música per a mi. T'explicaré un secret, el moment aquell en què les meves mans et pressionaven la gola amb fermesa i vas saber que anaves a morir, i una llàgrima va rodolar pel teu rostre, ho recordes?... va ser superb, t'ho puc ben assegurar. Amb ell vas aplacar la meua set de venjança i te'n dono les gràcies.

Tanmateix, si creus que amb la teua mort n'he tingut prou, ni t' ho pensis. M'adelitaré el que em queda de vida veient com la teua família, aquella que tan bé va saber escampar merda sobre mi, passi els dies amb la incertesa de no saber

què t'ha passat.

Bé, descansa en pau estimada Carla, si pots.

La vídua borda, 1988

2

Matinada del 12 d'agost de l'any 2010, Barcelona

Quelcom anava malament. L'Arnau ho va saber tan bon punt aquell fosc i ambigu malson el va despertar per a col·lapsar-li la ment amb un munt de borroses imatges sense sentit. Va agitar el cap. Necessitava desensopir-se i centrar-se. Notava els llençols xopats. Estava suat de cap a peus. Què havia estat aquell malson? Una promesa no es trenca així com així, ella ho hauria de saber. Per què havia tornat? No ho podia fer, el pacte va ser clar. Ella havia de marxar per sempre més. En aquell moment de la seva vida, amb vint-i-tres anys i a punt d'acabar la carrera de Biologia ambiental, necessitava totes les seves forces per a continuar endavant i ella era una distracció que no es podia permetre. Ella... va abaixar la mirada a la vegada que exhalava un breu sospir... ella..., ella li havia absorbit la vida.

Amb temença l'Arnau va passar els seus grans ulls color caramel per la petita habitació que li feia de llar, allà, a la residència d'estudiants de la Sagrera. El dit de llum que es colava per sota la porta li va servir de lot. Confirmat, estava sol. Agafant la tovallola que guardava a la tauleta de nit, va fer una primera eixugada de cabells. La mare sempre li deia que, tan alt i prim com era, si no s'arreglava els rínxols cada nit, l'endemà el cos li faria de pal per aguantar el cotó fluix de sucre que tindria al cap. Ell mai s'ho havia cregut, però no estava de més arreglar-se'ls per si de cas.

Havia estat un somni molt confús. Tanmateix, ella hi era, perquè la va veure, perquè el mirava... potser era una de les poques coses sobre aquell somni que tenia ben clar: ella el saludava dempeus davant el roure vell, l'arbre de més de vint metres d'alçada i un tronc impossible d'abraçar per no menys de tres persones, on havia passat tantes bones estones acompanyat de la seva gran amiga. I somreia. Per què?, per què somreia?

Va tancar els ulls per a recordar. Li va ser impossible. Les imatges venien i fugien sense donar-li temps a retenir-les. Va respirar profundament, concentració era el que necessitava. Va pensar en ella, què hi feia allà?, què hi feia a l'arbre?... i així, respirant a compàs de les fulles del vell roure, en va

aconseguir una clara imatge, talment el pogués tocar... si bé alguna cosa no encaixava, perquè en aquell somni el Roure de la Senyora semblava diferent. Ell sempre havia viscut la verdor que l'envoltava i ara, aquesta s'havia esvaït. On eren les blanques mates de sajolida? On s'havien amagat les grogues flors del fonoll? No, aquell no era el seu record d'infantesa... no, era impossible que els fidels companys del vell arbre l'haguessin abandonat.

Maleïda, Sira. Què hi feia al somni? No havia quedat clar que volia enterrar els darrers anys de la seva vida i que no tenia cap intenció de reviure'ls? Per què havia tornat?, no podia regressar sense permís i ho sabia.

—No, no, no!, no pot ser veritat—murmurava retorçant amb ràbia els llençols—. És impossible, m'ho vas prometre, vas dir que em deixaries tranquil, que no tornaries mai més.